

Desať vecí, ktoré (pravdepodobne) neviete o španielskej občianskej vojne, I. časť

Andrzej Solak

6. augusta 2021 **✚ História**

1. apríla 1939, po takmer troch rokoch tvrdých bojov (od 17. júla 1936), sa skončila veľká Pyrenejská krížová výprava, ako sa nazýva vystúpenie španielskych nacionalistov, monarchistov a konzervatívcov proti sekulárnej republike. Revolučná stavba budovaná spoločným úsilím liberálov, socialistov, komunistov, anarchistov a slobodomurárov, ľahla popolom.

Tzv. bojovníci za slobodu – dobrovoľníci z Anglicka

1. Cesta k priepasti

Občianska vojna v Španielsku oficiálne vypukla v lete 1936. V skutočnosti však v krajine zúrilo násilie od zvrhnutia monarchie a vyhlásenia republiky v apríli 1931.

Už mesiac nato ľavicoví demonštranti vypálili viac ako sto kostolov a kláštorov. Vláda nariadila polícii, aby nereagovala. V tom istom roku Edward Gamas, hlavný kancelár Najvyššej rady lôže francúzskeho slobodomurárstva, verejne vyzdvihol španielskych „bratov v zástere“ za to, že „roztrhali slučku“ a „vpustili svetlo Slobody“.

V nasledujúcich rokoch bolo vyliatej veľa krvi a krajina upadla do chaosu. Iba počas „októbrovej revolúcie“ v roku 1934 bolo usmrtených viac ako 1 300 ľudí, z toho 37 katolíckych duchovných; 58 kostolov bolo vypálených.

16. februára 1936 ľavica zjednotená v Ludovom fronte vyhrala parlamentné voľby, hoci minimálnou väčšinou, avšak volebný systém jej umožnil získať dve tretiny kresiel v parlamente. Lídri ľavice otvorene ohlasovali revolúciu, ktorá bude „ešte krvavejšia ako tá ruská“ a predpovedali, že Španielsko bude „zaliate krvou“.

Ulice skutočne ovládol krvilačný dav – takmer každý deň dochádzalo k atentátom, podpaľačstvu a potýčkam. Špeciálne policajné oddiely spolupracovali s militantmi. Počas prvých piatich mesiacov vlády Ludového

frontu bolo zavraždených 330 ľudí, vrátane 17 kňazov; na kostoly bolo podniknutých 421 útokov a stovky útokov na sídla politických strán a redakcie opozičných novín.

V pondelok 13. júla 1936 okolo tretej hodiny nad ráno policajní dôstojníci v sprievode členov socialistických milícií uniesli **Calva Sotela**, vodcu pravicovej parlamentnej opozície, ktorý bol potom zavraždený dvomi „čekistickými“ ranami do hlavy. Verejnosť bola šokovaná zločinom ako aj skutočnosťou, že príslušníci bezpečnostných síl vystupovali v role komanda smrti. Úrady ostentatívne chránili vrahov a ľavicoví politici túto vraždu verejne schvaľovali. Keď účastníci pohrebu obete pochodovali ulicami Madridu, polícia spustila palbu na dav a zabila alebo zranila 39 osôb. Vtedy pretiekol pohár trpezlivosti.

2. Generál

Francisco Franco y Bahamonde, budúci vodca Krížovej výpravy, bol najmladším generálom španielskej armády. Vyznamenal sa počas vojny v Maroku, kde si získal rešpekt svojich vlastných vojakov aj nepriateľov.

Zbožný katolík, presvedčením konzervatívec, dlhé roky bránil apolitickosť armády. Dlhو odolával svojim horkokrvným kolegom – veliteľom angažujúcim sa v monarchistických sprisahaniach. V roku 1934 riadil potláčanie revolučných vystúpení krajnej ľavice. Potom bol nútený sledovať, ako neschopnosť politikov umožňuje extrému znovu získavať stratené pozície.

Jeho umiernenými názormi v marci 1936 otriasli incidenty v Cádize. Ľavicová zberba tam podpálila päť kostolov, kláštor, seminár a katolícku školu. Krátko nato Franco navštívil mesto. Rozrušil ho chýr o postoji armády, ktorá iba pasívne sledovala toto znesvätenie, a išlo ho roztrhnúť, keď počúval vysvetlenie veliteľa posádky, že iba plnil rozkaz, že nemá zasahovať. Franco vyčítal dôstojníkovi, že armáda predsa nemôže poslúchať nehanebné rozkazy.

O niekoľko dní na to militanti podpálili ďalších desať chrámov – päť v Madride a Grenade, opäť pod nosom nečinnnej armády. Ak mal Franco ešte nejaké pochybnosti, vražda Calva Sotela ho nakoniec presvedčila, že ľavicová vláda sa nezastaví pred ničím.

3. Nebo bez mrakov

17. júla 1936 Rádio Ceuta v Maroku vyslalo správu, ktorá bola signálom pre povstanie: *„Nad celým Španielskom je nebo bez mrakov.“*

Povstanie začalo vystúpením vojenských posádok v španielskom Maroku. Povstalci čoskoro oslobodili africké usadlosti, Kanárske ostrovy, Baleárske ostrovy a nakoniec severozápadnú časť metropoly. V iných oblastiach sa však nenávidená republika držala zubami-nechtami.

V Madride a v mnohých ďalších mestách ľavica povstanie kruto potlačila. Tu a tam sa nejaký čas ešte držali ostrovčeky povstalcov. Ich obrancovia obklúčení zo všetkých strán bojovali mnoho dní bez nádeje na víťazstvo s jedinou myšlienkou, aby *„zomreli, ako sa patrí na Španielov“*. Niektorí, ako napríklad obrancovia Ovieda a Alcazaru v Toledě, mali šťastie a po niekoľkých mesiacoch bojov sa dočkali pomoci. Iné bašty, ako kasárne La Montaña, kasárne v San Sebastianě, komplexy kasární Simancas a Zapadores v Astúrskom Gijóne a nakoniec Svätyňa Virgen de la Cabeza v provincii Jaén (známa zo zjavenia Panny Márie v roku 1227), podľahli po hrdinskej obrane a ich obrancovia boli zmasakrovaní.

Pochod povstalcov k víťazstvu mal trvať takmer tri roky.

Satanistickí komunisti v akcii

4. Zničiť Cirkev

Ľavica reagovala na vypuknutie povstania rozpútaním strašného teroru. Republikánska tlač písala o „stovkách tisícov fašistov“, ktorí sa údajne všade skrývajú, a ktorých treba postrieľať. Skutočne veľa nechýbalo k tomu, aby sa to vládou najatým banditom aj podarilo.

Rozpútal sa ozajstný masaker duchovenstva. Rovnako nemilosrdne boli zabíjaní laickí katolíci – za príbuzenstvo s kňazom, za udržiavanie vzťahov s nimi, za členstvo v cirkevných (aj charitatívnych) organizáciách, za „príliš časté“ chodenie do kostola, za ruženec, krížik na krku, za medailónik... Podľa najnovších údajov revolučný teror počas občianskej vojny si vyžiadal životy 6 788 kňazov, rehoľníkov, rehoľníčok a seminaristov. Len v Madride bolo zabitých 30 % duchovných, v Barbastre až 88 %!

Zbúraných bolo 22-tisíc zo 42-tisíc kostolov a kaplniek. Po 25. júli 1936 až do konca vojny sa na republikánskych územiach (s výnimkou baskických provincií) legálne neslúžila jediná svätá omša.

5. Barbari

Kňaz z Navalmoralu bol odsúdený na skutočnú krížovú cestu. Strhli z neho šaty, bičovali ho a na hlavu mu vtlačili trňovú korunu.

Odsúdenému na chrbát priviazali drevené brvno, ktoré musel vliecť až na symbolickú Golgotu. Časť militantov chcela ukončiť vraždu ukrižovaním obete, ale kňaza nakoniec zastrelili. Až do poslednej chvíle mal šancu zachrániť si život – výmenou za rúhanie. Namiesto toho radšej obetoval život žehnajúc svojich mučiteľov.

Trňová koruna bola vtlačená na hlavu aj kňazovi z Torrijosa, ktorý bol nútený piť ocot a potom bol zastrelený. V El Saucejo bol kňaz ukrižovaný dole hlavou na dverách svojho kostola. Matku dvoch synov – jezuitov zabili tým, že jej strčili do hrdla krucifix.

Vyššie týždňa bol mučený diakon farnosti Alara v diecéze Halaga. Mučili ho elektrošokmi, vykastrovali a nakoniec obľali benzínom a podpálili.

V Riudarenos bola na smrť odsúdená rehoľná sestra a jej súrodenci – brat a sestra. Brat poprosil, aby bol zabitý ako prvý, pretože nechcel vidieť popravu svojich sestier. Revolucionári mu na to vypichli obidve oči posmievajúc sa, že teraz už aj tak nič nebude vidieť.

Ani zosnulým nebolo odpustené. Hrobky duchovných osôb boli znevažované, ich telesné pozostatky povyhadzované, mŕtvolý poukladané do obscénnych pozícií. V Madride, v kostole sv. Antona, sa hral futbalový zápas, v ktorom sa namiesto lopty kopalo do ľudskej lebky vytiahnutej z krypty.

Takýchto a podobných udalostí boli stovky. To nebránilo zištným intelektuálom a umelcom z celého sveta ospevovať „osvietenú“ republiku.

dokončenie v II. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/desat-veci-ktore-pravdepodobne-neviete-o-spanielskej-obcianskej-vojne-i-cast/>